

og ansvar for kommunernes anliggender ligger hos de kommunalbestyrelser, der vælges hvert fjerde år, og at det princip som udgangspunkt også er bæredygtigt, når vi taler om kommuner, der er sat under administration, herunder altså Farum Kommune. Det er både det lovtekniske udgangspunkt, og det må i øvrigt også være det principielle udgangspunkt.

Jeg forstår egentlig spørgsmålet som et spørgsmål om, hvorvidt jeg har mulighed for at gribe ind over for en kommune, der har en dispensation fra kassekreditreglen og ikke overholder vilkårene for dispensationen. Det har vi for så vidt allerede berørt i det sidste spørgsmål. Jeg tror, at i de mange ord, jeg sagde, fik jeg også slået fast, at det er en kommunes ansvar at følge de vilkår, der er stillet op, herunder som i dette tilfælde kommunens egne genopretningsplaner. Hvis kommunen ikke overholder de vilkår, hvorpå den har fået en dispensation, er det også kommunens ansvar at agere – enten ved at sørge for at få en dispensation på nye vilkår eller ved at sørge for, at vilkårene efterleves.

Man kan sige, at det, at en kommune er sat under administration, giver selvfølgelig ministeriet en mulighed for at fastholde kommunen på dens ansvar for genopretningen. Men som vi var inde på i det sidste spørgsmål, er det også klart, at udefra kommende ændringer eller andre forhold, som der ikke er taget højde for i genopretningsplanen, eventuelt kan gøre det nødvendigt at revurdere den, og det er sådan set den situation, vi er i lige nu, hvor vi har brug for at få på bordet: Hvilke skred kan henregnes til kommunens egen manglende ambition om at efterleve vilkår, man tidligere har accepteret, og hvilke forhold må siges at være udefra kommende? Det er det overblik, vi skal have.

Når vi har det overblik, er der basis for at tage stilling til, om den genopretningsplan, der er etableret, skal justeres eller ej. Men også i den situation er det fortsat kommunens opgave at efterleve planen.

Ole Stavad (S):

Jeg takker for svaret, men jeg synes ikke, jeg fik meget svar på spørgsmålet om, hvorvidt borgerne er værgeløse.

Det, jeg sådan set også spørger til, er, om den justering, de ændringer af styrelsesloven, vi har vedtaget, mangler noget. Ministerens stærke op-hidselse for en uge siden over, at vi overhovedet spurgte til sponsorkontrakten, har fået mig til at overveje, om der simpelt hen er behov for, at mi-

nisteren kan gribe ind, hvis den pågældende kommune har fået vidtgående dispensationer og er under administration, men kommunen overskrider alle de forudsætninger, der er stillet op.

Jeg er som udgangspunkt helt enig i de forudsætninger, indenrigsministeren startede med. Jeg har også det udgangspunkt, at lokalpolitikere er lige så kloge som folketingspolitikere og ministre. Men vi kan jo komme ud for så fuldstændig groteske eksempler, at borgerne begynder at føle sig værgeløse, og derfor vil jeg godt spørge indenrigsministeren, om han mener, at han har instrumenter til at gribe mere konkret ind.

Så længe man opererer inden for forudsætningerne, er det selvfølgelig o.k. Men hvis man går langt ud over forudsætningerne og man ikke er tvunget til at træffe de beslutninger, man træffer, og som kan få tingene til at skride, på grund af anden lovgivning – f.eks. reglerne om sygedagpenge – har ministeren så et instrument til at væрге borgerne efter de gældende regler?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er glad for, at vi grundlæggende er enige om, at kommunestyret fortsat skal hvile på en grundlæggende tillid til, at de mennesker, der agerer i kommunestyret, løfter deres hverv med omtanke og omhu. Det er også det, der må være det klare udgangspunkt.

Kl. 13.55

Jeg er ikke helt sikker på, at det er muligt for mig at give et fuldstændigt indlæg om den kommunale styrelseslovs rækkevidde og de sanktionsinstrumenter, der er til rådighed, inden for rammerne af den taletid, jeg har, men helt grundlæggende er det sådan, at en kommunalbestyrelse skal agere på en sådan måde, at man efterlever lovgivningen, og det er et vilkår i lovgivningen, at man skal respektere kassekreditreglen, altså at 12 måneders løbende gennemsnit skal være 0, dvs. i balance, eller positivt.

Hvis man kommer i konflikt med det, skal man have en dispensation, og når man får en sådan dispensation, der er givet på nogle bestemte vilkår, er det i orden, at forholdene ikke er i overensstemmelse med kassekreditloven, så længe man blot efterlever vilkårene. Det er altså på den måde, lovlig embedsførelse eller ikke-lovlig embedsførelse kan rammes ind.

Så er spørgsmålet, hvad der sker, hvis man vedvarende ikke respekterer de rammer, man